

21. 12. 2020

l. di. 3891/2020

W P Ł Y N Ę Ł O

Warszawa, dnia 12 grudnia 2020 r.

Dr hab. Katarzyna Chałubińska-Jentkiewicz, prof. ASzWoj
Katedra Prawa Cyberbezpieczeństwa i Nowych Technologii
Instytut Prawa
Akademia Sztuki Wojennej

Recenzja rozprawy doktorskiej pani mgr Karoliny Rozmiarek¹

I. Kryteria oceny

Zgodnie z art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1789) w związku z art. 179 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2018 r., poz. 1669 z późn. zm.), warunkiem wszczęcia przewodu doktorskiego jest posiadanie wydanej lub przyjętej do druku publikacji naukowej w formie książki lub co najmniej jednej publikacji naukowej w recenzowanym czasopiśmie naukowym wymienionym w wykazie czasopism naukowych ogłaszanych przez ministra właściwego do spraw nauki, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2016 r. poz. 2045 z późn. zm.) lub w recenzowanych materiałach z międzynarodowej konferencji naukowej, lub publiczna prezentacja dzieła artystycznego.

Kryteria oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora zostały określone w art. 12 ww. ustawy. Zgodnie z art. 13 ust. 2 ww. ustawy, przedmiotem recenzji jest maszynopis rozprawy doktorskiej zatytułowanej „*Wytwory intelektu ludzkiego z art. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych niestanowiące przedmiotu prawa autorskiego*”.

¹ Podstawa sporządzenia recenzji:

- 1) Wszczęcie przewodu doktorskiego na podstawie uchwały Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego z dnia 25 stycznia 2019 r.
- 2) Powołanie w skład Komisji w charakterze recenzenta uchwałą Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego z dnia 23 października 2020 r. zgodnie z art. 20 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1789).
- 3) Pismo p.o. dyrektora Instytutu Nauk Prawnych Uniwersytetu Szczecińskiego dr hab. Eweliny Cała-Wacinkiewicz, prof. US z dnia 27 października 2020 r.

II. Przedmiot oceny

Pani mgr Karolina Rozmiarek przedstawiła do oceny w przewodzie doktorskim osiągnięcie naukowe stanowiące rozprawę pt. „*Wytwory intelektu ludzkiego z art. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych niestanowiące przedmiotu prawa autorskiego*”.

III. Ocena osiągnięcia naukowego – rozprawy pt. „Wytwory intelektu ludzkiego z art. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych niestanowiące przedmiotu prawa autorskiego”.

1. Temat i zakres pracy

W systemie prawa polskiego, na gruncie przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych² ustalono katalog wytworów działalności twórczej (Doktorantka określa je we wstępie jako *wytwory ludzkiego intelektu*, które to pojęcie poddaje dodatkowo szczególnej analizie w poszczególnych częściach pracy), który wyłącza stosowanie ww. ustawy, a tym samym wyklucza ochronę prawnoautorską. Doktorantka wskazuje jako podstawową tezę pracy, iż nie wszystkie rodzaje wytworów ludzkiego intelektu podane w art. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych winny zostać objęte regulacją pozbawioną atrybutu przedmiotowości prawnoautorskiej.

W świetle powyższych założeń, zadanie badawcze postawione przez Doktorantkę dotyczy odpowiedzi na istotne pytanie: czy faktycznie wszystkie wskazane w ustawie elementy wyłączenia w istocie są pozbawione przedmiotowości prawnoautorskiej, co nie musi wpływać na ustalenia dotyczące samej ochrony w polskim systemie prawnym? Doktorantka uzasadnia potrzebę takiej rekomendacji przyjmując tezę, iż problem wyłączeń, o których mowa w art. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, jest traktowany w literaturze przedmiotu albo ogólnie i pobieżnie, albo wybiórczo, poprzez skupienie uwagi tylko na jednym z wybranych rodzajów wytworów ludzkiego intelektu. Celem rozprawy, jak podkreśla Doktorantka we Wprowadzeniu (str. 27), jest przeprowadzenie pełnej, kompleksowej analizy zakresu art. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, przy czym należy zauważyć, że przedstawiona do oceny rozprawa nie jest kolejną próbą wypracowania generalnego rozwiązania kwestii wyłączeń przedmiotowych spod stosowania ustawy, których katalog istnieje niezmiennie od 1994 roku. Chociaż w pracy wielokrotnie zostało podkreślone znaczenie problemowej regulacji – zwłaszcza w części odnoszącej się do

² Dz.U. z 2019 r., poz.1231 dalej pr.aut.

kwestii wyłączenia prostych informacji prasowych – dla eksploatacji takich utworów, w szczególności związanej z rozpowszechnianiem utworów. Takie podejście utrudnia ostateczne ustalenie głównego celu badawczego, którym według Doktorantki jest ocena dotychczasowych interpretacji i przedstawienie nowego spojrzenia na rozwiązania prawne w zakresie ochrony prawnej wytworów ludzkiego intelektu. Tematyka podjęta w rozprawie jest niewątpliwie aktualna, wiele zagadnień na obecnym etapie nie da się rozwiązać, jednak bez prac badawczych, obejmujących diagnozę obecnego stanu i identyfikację potrzeb, trudno jest podejmować działania naprawcze. Wybór omawianej w pracy problematyki należy zatem uznać za trafny.

2. Kompozycja pracy

Konstrukcja pracy jest przejrzysta i odpowiada jej tematowi. Doktorantka dokonała podziału rozprawy, w ramach którego łącznie znajduje się sześć rozdziałów, podzielonych na mniejsze jednostki redakcyjne. Każda z części opatrzona jest uwagami wstępnymi (*wprowadzeniem*), ale również podsumowaniem (*wnioski*), co w szczególności należy uznać za trafne rozwiązanie.

Przedstawiona do oceny rozprawa liczy 355 stron, w tym zawiera 337 stron tekstu merytorycznego, a nadto: spis treści, wykaz skrótów, wykaz orzecznictwa i zestawienie bibliografii. Objętość poszczególnych części jest względnie zrównoważona i symetryczna, zarówno pod względem liczby stron (Część pierwsza – 37 stron, Część druga - 52 strony, Część trzecia – 63 strony, Część czwarta – 58 stron, Część piąta - 50 stron, Część szósta - 30 stron), jak i wewnętrznego podziału każdej części. W pracy została zawarta bardzo interesująca tabela pt. Nr 2 *Tabela przedstawiająca regulacje obowiązujące w 47 państwach europejskich*, obejmująca strony 297- 321, przy czym nie można w pracy odnaleźć tabeli nr 1, co należy uznać za usterkę ściśle formalną.

3. Strona warsztatowa

Generalnie strona warsztatowa pracy nie budzi zastrzeżeń. Doktorantka kompetentnie posługuje się językiem prawniczym, nadto dokonuje właściwego przekładu ze źródeł w językach obcych. Wywody należy uznać za precyzyjne i konsekwentne. Bibliografia obejmuje 114 pozycji, przytoczone orzecznictwo 214, dodatkowo Doktorantka posłużyła się źródłami internetowymi nie zawsze jednak podając daty dostępu (przykładowo w przypisach nr 267, 844, 935, 1019). Wątpliwości może budzić tytuł podrozdziału 3.2.3 w rozdziale trzecim: „*W zakresie tego zadania lub funkcji*” (str. 166) lub w rozdziale czwartym tytuł

podrozdziału 3: „*Spójnik „lub” zastosowany w art. 4 pkt 3 u.p.a.p.p.*”. Ponadto, wydaje się urwane przytoczenie cytatu w przypisie nr 1155 (str. 279). Należy przyjąć, że są to omyłki pisarskie, jednak nieco wprowadzające chaos w generalnie bardzo sprawnie prowadzonym przez Doktorantkę wywodzie.

4. Treść merytoryczna

Podjęte zadanie badawcze Doktorantka wykonała w sposób satysfakcjonujący, przedstawiając merytorycznie poprawną rozprawę doktorską. Na podkreślenie zasługują obszerne nawiązania do literatury krajowej oraz przegląd rozwiązań zagranicznych z tłumaczeniem źródeł, przywołanie orzecznictwa, raportów oraz dokonanie analizy poprzez niezwykle ciekawe zestawienie we wspomnianej już tabeli nr 2 przedstawiające regulacje przedmiotowego zagadnienia w 47 państwach europejskich, nie odnoszące się jednak do regulacji w zakresie wyłączeń w pozaeuropejskich systemach prawnych.

Rozprawę otwierają uwagi dotyczące podstawowego pojęcia wytworów ludzkiego intelektu. I tak, jeśli chodzi o rozważania dotyczące pojęcia wytworu ludzkiego intelektu, Doktorantka stara się je określić zarówno kierując się ich rozumieniem w doktrynie zagranicznej i krajowej, jak i definicjach legalnych (o czym w tabeli nr 2). Opinia Doktorantki co do przyszłych rozwiązań byłaby tu ciekawą dodatkową uwagą w kontekście porównywanych rozwiązań przyjętych na gruncie zagranicznych regulacji, jak i na gruncie polskim. Przede wszystkim na uwagę zasługuje kwestia bardzo dyskusyjna związana z definiowaniem zakresu wyłączeń w ujęciu definicyjnym poszczególnych wytworów ludzkiego intelektu, co do którego Doktorantka celowo nie używa pojęcia utworu, wskazując na brak jednej reguły ustalenia przesłanek ustawowych tego pojęcia w odniesieniu do każdego rodzaju przedmiotu wyłączenia. Doktorantka przyjmuje tezę, iż problematyka wyłączeń nie zawsze odnosi się do przedmiotów autorskich praw majątkowych, ponieważ nie jest w każdym przypadku uwzględniony zakres definicyjny utworu wymienionych w art. 4. Wydaje się, że takie stanowisko jest słuszne, chociaż należy podkreślić zwłaszcza w kontekście ratio legis tego przepisu, że wyłączenia mogą dotyczyć tylko tych elementów, które mają cechy utworu, np. symbole graficzne przedstawione (pytaniem zasadniczym będzie ustalenie momentu wyłączenia, czy projekt nabywany od jego autora podlega regulacjom prawnoautorskim?). Nie zawsze proces eksploatacji utworu będzie związany jedynie z ustaleniem cech utworu, działaniem twórcy czy celem korzystającego z utworu.

Praca została podzielona na sześć części, jednocześnie stanowiących rozdziały pracy, w których zawarte zostały rozważania dotyczące samodzielnych zagadnień tematycznych.

Pierwsza część (*Geneza art. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych*) zawiera omówienie aspektów historycznych regulacji związanej z włączeniami przedmiotowym w prawie autorskim. W części tej w sposób interesujący przedstawiono genezę problematyki wyłączenia, prezentując takie zagadnienia, jak m.in.: proces rozwoju ustawodawstwa w dziedzinie ochrony prawnoautorskiej w okresie zaborów, oraz historię umów międzynarodowych w zakresie prawa autorskiego. W części tej Doktorantka wskazuje na problem zakresu regulacji, który nie obejmuje wyłącznie utworów, a także inne elementy wytworu ludzkiego intelektu, które nie muszą mieć charakteru twórczego a zatem z tego też powodu nie podlegałyby regulacji. Doktorantka słusznie podkreśla, iż „regulacja wyłączająca” musi być związana z tymi przedmiotami, które podlegałyby inaczej ochronie. Chociaż nie zaznaczyła w tym miejscu w sposób generalny, że wyłączenia mogą odnosić się wyłącznie do autorskich elementów przedmiotu ochrony, na co wskazywałaby *ratio legis* ustawy, odwołując się tylko do analiz konkretnych rodzajów wyłączeń, np. do wynalazków (*vide* przytoczone stanowisko F.Zolla i S.Rittremana str. 57), jednocześnie podważając opinię tego ostatniego autora, iż opinia Prokuraturii Generalnej może być utworem, co może stanowić mimo wszystko pole do dyskusji. Generalnie, Doktorantka odwołując się do historii rozwoju przedmiotowej regulacji wykazuje braki w prawidłowości redakcyjnej w art. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, należy jednak zauważyć, że artykuł 4 pr. aut. obowiązuje w wersji pierwotnej, uchwalonej w 1994 r. jednak przepisy stanowiące, że niektóre określone dobra intelektualne nie są przedmiotem prawa autorskiego, były także zawarte w obu poprzednich ustawach. Według art. 4 ustawy z dnia 29 marca 1926 r. o prawie autorskim³ przedmiotem prawa autorskiego nie były:

- 1) ustawy, rozporządzenia, orzeczenia sądów i innych władz, oraz pisma i formularze urzędowe, przeznaczone przez władze do wiadomości powszechnej;
- 2) proste informacje dziennikarskie (wiadomości bieżące, dział drobnych wypadków, i tp).

Z kolei według art. 5 z dnia 10 lipca 1952 r. o prawie autorskim⁴ przedmiotu prawa autorskiego nie stanowiły:

- 1) akty prawodawcze, administracyjne, orzeczenia sądów i innych władz,
- 2) pisma i wzory, przeznaczone przez władze do powszechnej wiadomości,
- 3) informacje prasowe i reporterskie zdjęcia fotograficzne,

³ Dz.U. z 1935 r., Nr 36, poz. 260

⁴ Dz.U. z 1952 r., Nr 34, poz. 234

4) przeniesienie na inną technikę artystyczną wzoru, przeznaczonego dla przemysłu, jeżeli przeniesienie stanowi zwykłą czynność przygotowawczą do produkcji przemysłowej, dla której wzór jest przeznaczony.

Zważywszy jednak na historyczny charakter analizy w części pierwszej, Doktorantka dokonuje w sposób interesujący przede wszystkim zestawienia definicji utworu, obowiązującej w poszczególnych okresach regulacji z przedmiotami poddanymi wyłączeniu.

Druga część (*Akty normatywne lub ich urzędowe projekty*) otwiera zakres tematyczny rozprawy, w którym przez kolejne trzy rozdziały Doktorantka koncentruje się na zagadnieniach związanych z definicjami poszczególnych rodzajów wytworów ludzkiego intelektu poddanych wyłączeniu z ochrony prawnoautorskiej oraz dokonuje kwalifikacji tych pojęć w świetle postawionej na wstępie rozprawy tezy. W analizie wyłączeń dotyczących aktów normatywnych Doktorantka używa pojęcia „władzy publicznej” nie odwołując się jednak do definicji zawartych w bogatej na ten temat literaturze przedmiotu (*vide* 2.2.4.1) oraz do orzecznictwa. Podobnie nie zostało zdefiniowane pojęcie „zadania publicznego”, które także posiada wiele definicji w literaturze teorii prawa administracyjnego. Wymagane byłoby podjęcie próby odwołania się do prawa publicznego w tym względzie (uwaga dotyczy także części pracy w rozdziale trzecim (*vide* 3.2.2.1 oraz 4.2.2.)). Cechą regulacji administracyjnoprawnych jest niespotykana w innych gałęziach prawa dynamika i zmienność przepisów. Dotyczy to także kwestii pojęć podstawowych. Prawo administracyjne odnoszące się w naturze swojej do spraw publicznych stanowi dziedzinę niezwykle „wrażliwą” na zawirowania ustrojowe, polityczne, społeczne i ekonomiczne, które niejednokrotnie skłaniają do rewizji określonych pojęć. Dlatego tak kluczowe znaczenie mają tu pojęcia władzy publicznej, zadań publicznych, interesu publicznego, które są z natury swej pojęciami niedookreślonymi, ale niepozbawionymi definicji w teorii (*vide* np. E. Ura, *Pojęcie władzy publicznej* [w:] *Władza w przestrzeni administracji publicznej*, red. Z. Duniewska, R. Lewicka, M. Lewicki, Warszawa 2020).

Trzecia część pracy (*Urzędowe dokumenty, materiały, znaki i symbole*) odnosi się do trzech elementów wyłączeń: urzędowych dokumentów, urzędowych materiałów oraz urzędowych znaków i symboli. Również w tym bardzo interesującym rozdziale pracy Doktorantka odwołuje się do pojęć z zakresu prawa publicznego, niestety także pomijając tak obszerny i bogaty dorobek prawa administracyjnego, co w pewnym stopniu powoduje, że Doktorantka wkracza tematycznie w obszar zagadnień niedostatecznie znanych, które niekoniecznie wymagają aż tak pogłębionej analizy, jak to zostało uczynione w rozprawie, a ostatecznie nie stanowią także kluczowych elementów wywodu. Przykładem jest analiza w

pkt 3.2.3.1 (str. 167), która wymaga uzasadnień, co do stawianych w niej tez, np. tej, iż „zadanie jest związane nie tylko z obowiązkiem, poleceniem, ale także samym celem, który jest skorelowany z jakimś uprawnieniem”. Brakuje uwag do aspektów autorskich dotyczących przykładów w obecnym funkcjonowaniu administracji publicznej, chociażby projektów dokumentów publicznych, o których mowa w ustawie z dnia 22 listopada 2018 r. o dokumentach publicznych⁵ czy uwag dotyczących np. Biuletynu Informacji Publicznej w kontekście ustaleń co do prawnoautorskiej ochrony stron internetowych. Bardzo interesująca jest ta część pracy, w której Doktorantka omawia kwestię pozbawienia atrybutu przedmiotowości prawnoautorskiej w art. 4 pkt 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych wytworów intelektu ludzkiego posiadających cechy utworu ze względu na dostęp do informacji publicznej. Ciekawym elementem tej części analizy byłoby również zagadnienie zastosowania ochrony prawnoautorskiej przy ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Natomiast nie jest to odniesienie niezbędne w rozprawie. W części dotyczącej wyjaśniania pojęcia „zadania publicznego” (str. 167⁶) brakuje uwagi odnoszącej się do realizacji zadań publicznych przez podmioty sektora prywatnego (chodzi tu o prywatyzację realizacji zadań publicznych), co jednak mogłoby wzbogacić analizę pod względem przedmiotowej koncepcji wyłączenia ochrony prawnoautorskiej, prowadzonej w rozprawie przez Doktorantkę. Należy podkreślić, że jest to tylko szczegół nie wpływający na wywód zaprezentowany w pracy.

Czwarta część (*Opublikowane opisy patentowe lub ochronne*) to analiza zagadnień związanych z wyłączeniami przedmiotów ochrony własności przemysłowej z uwzględnieniem praktyki Urzędu Patentowego RP. Za szczególnie interesującą należy uznać uwagę podsumowującą tę część pracy, iż wyłączenie wskazane w tej części art. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych jest uzasadnione względami interesu publicznego. Temat ten jest szczególnie istotny w kontekście przyszłych decyzji co do eksploatacji tego rodzaju przedmiotów ochrony własności intelektualnej. W trudnej do oceny skali zjawiska korzystania z opublikowanych opisów patentowych lub ochronnych, Doktorantka zwraca uwagę na problematykę uprawnień autorskich do tych zasobów pozostających w posiadaniu nie tylko różnych instytucji publicznych, także tych, które statutowo realizują zadania publiczne ale również podmiotów prywatnych. Ta część pracy zawiera bardzo cenną uwagę dotyczącą problemu systemowych rozwiązań, gdzie główną kwestią do ustalenia poziomu

⁵ Dz.U. z 2020 r. poz. 725

⁶ Przykładowo vide J. Zimmermann (red.), *Cele publiczne i zadania publiczne, Koncepcja systemu prawa administracyjnego*, Warszawa 2007.

ochrony w sytuacji wolności słowa czy prawa do twórczości. Podkreślenia wymaga teza Autorki, iż nawet w przypadku spełnienia przesłanek definicyjnych utworu jego eksploatacja w warunkach realizacji zadania publicznego może uzasadniać wyłącznie spod ochrony prawnoautorskiej. Podejście takie stanowi nie tylko element poszerzania stanu świadomości społecznej, ale w różnym stopniu jest istotnym nawiązaniem do już istniejących działań podmiotów np. uprawnionych w ramach dozwolonego użytku publicznego.

W **piątej części** pracy Autorka przeprowadza szczegółową analizę wyłączenia w przedmiocie prostych informacji prasowych, opisując założenia, cele, zakres przedmiotowy oraz podmiotowy wyłączenia, warunki i sposoby eksploatacji prostych informacji prasowych. Wywód na temat tego wyłączenia przeprowadzono bardzo starannie i rzetelnie. To najbardziej interesująca część rozprawy, w której w sposób niemal chirurgiczny, z wielkim pietyzmem, Doktorantka ocenia poszczególne elementy pojęcia „prostych informacji prasowych”, odwołując się do interpretacji definicji prasy, dziennikarza czy pojęcia materiału prasowego. Analizę tego zagadnienia Autorka przedstawia porównując definicje i jednocześnie formułując niezwykle cenną uwagę, iż użyta terminologia może mieć znaczenie dla oceny skutków prawnych wyłączenia na gruncie przepisów prawa autorskiego i praw pokrewnych. Jednocześnie Doktorantka podsumowując tę część pracy, wykazuje niedoskonałości regulacji omawianego przepisu, przyjmując stanowisko, iż istotne stało się uregulowanie zagadnienia ze względu na znaczenie i rolę prasy. Zdaniem Autorki, do publikacji dochodzi w zakresie realizacji zadania publicznego prasy, które polega na urzeczywistnieniu prawa obywateli do ich rzetelnego informowania, a opublikowany wytwór ludzkiego intelektu stanowi tu przede wszystkim informację, ta cecha z kolei determinuje przeznaczenie prostych informacji prasowych, o których mowa w art. 4 pkt 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Według Doktorantki, jest nim „użyteczność” dla ogółu. Te najbardziej wartościowe elementy analityczne rozprawy są wyraźnie wyeksponowane, ponieważ one uzasadniają w pełni zastosowanie wyłączeń spod ochrony prawnoautorskiej.

W kolejnej **części rozprawy szóstej** i ostatniej zarazem, Autorka przechodzi do problematyki związanej z prezentacją regulacji w przedmiocie wyłączeń prawnoautorskich w poszczególnych systemach prawnych, w wybranych państwach europejskich. Analizując to zestawienie w oparciu o rozwiązania krajowe w poszczególnych systemach prawnych Doktorantka sięga do źródeł oryginalnych aktów prawnych. W tej części rozprawy został przeprowadzony przegląd kategorii wyłączeń w 47 państwach europejskich. Doktorantka przeprowadza analizę budowy systemów z uwzględnieniem aspektów porównawczych tych regulacji. W tej części pracy Doktorantka zaprezentowała przepisy przytaczane w

oryginalnym języku, jak i w tłumaczeniu na język polski. Chociaż analiza ta ma charakter przede wszystkim sprawozdawczy, to pokazuje ogromne zaangażowanie badawcze Doktorantki i wnikliwe spojrzenie na wybrane zagadnienia poddane analizie. W podsumowaniu tej części pracy Autorka dokonała zestawienia w oparciu o własne badania. Podsumowanie odnoszące się do kwestii potrzeby wskazania wybranych regulacji, gdzie wykazano związek włączeń z zadaniami określonych ustawowo podmiotów, którego to rozszerzenia regulacji nie można odnaleźć na gruncie krajowego systemu prawnego, to zabieg niezwykle właściwy, choć pozostawia miejsce do wypełnienia w zakresie wniosków końcowych całej rozprawy. Otóż wydaje się, że brakuje tu bezpośredniego odniesienia do systemowego ujęcia kwestii działania prawodawcy na rzecz ochrony interesu publicznego. Zamysł Autorki jest mimo to czytelny, chociaż zmusza do jego poszukiwania w prowadzonych rozważaniach.

Podsumowując, na szczególną uwagę zasługuje ta część pracy, w której Doktorantka omawia kwestie związane z realizacją zadań publicznych. Tak przyjęta koncepcja rozprawy podkreśla wpływ realizacji interesu publicznego na ochronę prawnoautorską. Jednak Doktorantka nie wiąże jej bezpośrednio z realizacją określonych zadań publicznych, lecz zwraca ostatecznie uwagę na niedoskonałości przyjętego obecnie rozwiązania. Tematyka ta stanowi przedmiot dalszych, obszernych rozważań. Jest to sam w sobie temat na rozprawę doktorską. Uwagi związane z realizacją zadań publicznych, które uzasadniają wyłączenia w ochronie prawnoautorskiej zawarte w tej części pracy, są nie tylko interesujące dla czytelnika lecz także niezmiernie ważne dla procesu przyszłych regulacji. W efekcie może dojść bądź do pewnego konfliktu interesów, bądź do ich permanentnego naruszania, jeśli zważyć na istotne różnice zachodzące także pomiędzy różnymi grupami interesów i środowisk, w szczególności z uwag na różnice celów w sektorach prywatnym i publicznym – tak po stronie użytkowników, jak i uprawnionych. W tym kontekście interesujący jest także następujący problem: jak dalece kompetencje przyznane organowi administracji publicznej mogą wpływać na krajowe rozwiązania, które kształtują zasady prawa autorskiego, na poziom dostępu do dóbr narodowych, rozwój twórczości, nauki, wolność słowa, dostęp do informacji czy rozwój kultury właściwej danemu społeczeństwu.

Bardzo trudny i ciekawy temat omówiony został starannie i z dużym wyczuciem poruszanej problematyki. Obszernie i wyczerpująco Autorka zwraca uwagę na trudności związane z odpowiednimi regulacjami, nie pomija także stanowiska zajmowanego przez często przytaczane szerokie orzecznictwo.

Pracę kończy obszerne Podsumowanie, w którym Doktorantka przybliżyła i podsumowuje podjęty problem badawczy. Przyjęta teza rozprawy jest bardzo ciekawa, w szczególności w obszarze analizy różnic funkcjonowania sektorowego (sektora prywatnego i publicznego), jednak argumentacja ta w tym miejscu przekraczałaby ramy wywodu – choć jak się wydaje – może stanowić nowy temat kolejnych badań Doktorantki.

5. Uwagi końcowe

Recenzowana praca prawidłowo przedstawia tematykę wskazaną w tytule. Postawione zadanie badawcze Doktorantka omówiła rzetelnie i ciekawie.

6. Konkluzja

Przedstawiona do recenzji praca pani mgr Karoliny Rozmiarek pt. „Wytwory intelektu ludzkiego z art. 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych niestanowiące przedmiotu prawa autorskiego” spełnia wymogi stawiane rozprawom doktorskim i może stanowić podstawę dalszych etapów postępowania, w celu nadania Doktorantce tytułu doktora nauk prawnych.

Kataryna Chatulnińska-Jentkiewicz